

SCÉNÁŘ K REPORTÁŽI

Byla jsem na prvním sletě v roce čtyřicet osm v Praze (. . .) Na každém, na čtyřech těch posledních sletech jsem byla (. . .) A chodím do Sokola pořád.

Paní Řádová (0:00:00 - 0:00:11)

Já když slyším, že ve středu houkají sirény, tak úplně pořád je to cítit v tom, že to mám z té války. Začala siréna a my jsme už museli utíkat, už jsme se museli vždycky někam schovat.

Barbora (0:00:12 - 0:00:15)

Paní Jana Řádová prožila své rané dětství v době druhé světové války (0:00:12 - 0:00:15)

Paní Řádová (0:00:16 - 0:00:20)

Mně byly vlastně tři roky, když začala válka a devět, když skončila.

Karolína (0:00:21 - 0:00:29)

Přestože v roce 1945 měla, dle dohody, Písek, kde tehdy paní Jana žila, osvobodit Rudá armáda, Američané přijeli městu na pomoc čtyři dny před ní.

Paní Řádová (0:00:30 - 0:00:41)

A my jsme k nim mohli chodit normálně do tanku, od těch Američanů jsme dostávali, to byly tenkrát ty buráky a čokolády, takový tlustý čokolády a konzervy.

Viktorie (0:00:42 - 0:00:44)

Shánět jídlo v těchto letech nebylo snadné.

Paní Řádová (0:00:45 - 0:01:10)

My jsme byly dvě dcery, tatínek byl strašně šikovnej. On měl kolo a vzal vždycky třeba naše obnošený věci, boty, šaty a jezdil na vesnice, kde vlastně neměli bídu. Tam bylo hospodářství, měli slepice, měli krávy. Takže on vždycky ty naše věci, dojel někam na kole, do nějaké vesnice a tam to vyměňoval za vajíčka, za mlíko, za tvaroh.

Veronika (0:01:11 - 0:01:12)

A uběhly tři roky od osvobození

Paní Řádová (0:01:13 - 0:01:29)

Přišel osmačtyřicátý rok a můj tatínek dělal tajemníka na berní správě jako úředník a přišel osmačtyřicátý a vyhodili ho, protože nechtěl vstoupit do strany, do KSČ.

Barbora (0:01:30 - 0:01:32)

Ještě předtím se rodina přestěhuje a žákyně Jana nastupuje do čtvrté třídy.

Paní Řádová (0:01:33 - 0:01:42)

Do těch Mariánek se přistěhovávali, obsazování pohraničí, takže každý den přicházeli nějací noví žáci, takže ze začátku nás tam bylo třeba jenom deset.

Viktorie (0:01:43 - 0:01:46)

Po absolvování gymnázia začíná pracovat jako učitelka.

Paní Řádová (0:01:47 - 0:02:03)

A nás mladý potom strkali po vesnicích. Takže já jsem potom musela dojíždět. To jsem z Mariánek jela do Planý a z Plané do Dolní Jadruže a odtamtud jsem chodila dva kilometry pěšky přes les do Neblažova.

Veronika (0:02:04 - 0:02:09)

Pokud neměla v Mariánských Lázních právě trénink košíkové, zůstávala v Neblažově.

Paní Řádová (0:02:10 - 0:02:20)

Tak jsem tam spala u jedněch, tam měli takovej pokojík nahoře. Akorát lavor, kýbl s vodou, ale elektrika tam byla.

Karolína (0:02:21 - 0:02:31)

Posléze se provdala za svoji školní lásku, manžela následovala do Pavlovy Hutě a rok 1968, kdy již bydleli v Bukovanech, přinesl změnu i do jejich života.

Paní Řádová (0:02:32 - 0:02:41)

Manžel byl tím pohraničником, toho taky vyhodili.

Pak dostal místo, že dělal závozníka u zeleniny a vozil po republice zeleninu.

Barbora (0:02:42 - 0:02:48)

Rodina Řádových se poté usadila v Rudolci. Dcerám bylo, i přes původní odmítnutí, nakonec umožněno vystudovat střední školu.

Paní Řádová (0:02:49 - 0:03:10)

Ona dělala v tý chemičce a když jí bylo osmnáct, tak požádala, že chce si udělat střední školu, ekonomku. A já jsem dostala nebo ona přinesla domů dopis a tam bylo napsáno: vzhledem k tomu, to si pamatuju dodnes, že už není pod vlivem rodičů, protože už jí bylo osmnáct, má možnost studovat dál.

Karolína (0:03:11 - 0:03:15)

Paní Jana je stále vitální, chodí ráda do společnosti, má mnoho koníčků. Třeba Sokol.

Paní Řádová (0:03:16 - 0:03:32)

Byla jsem na prvním sletě v roce čtyřicet osm v Praze. Potom se to zrušilo, protože komunisti zrušili Sokol.

Na každém, na čtyřech těch posledních sletech jsem byla.

A chodím do Sokola pořád. I když jsme už starý babky.